

EIDOS

85

Redactor de carte: Dumitru Scorțanu

Ilustrația copertei: Ionuț Caragea

© 2026, by Ionuț Caragea. Toate drepturile rezervate.

ISBN: 978-606-691-083-5

Ionuț Caragea

Dalta care lovește piatra inimii

Noi citate și aforisme de Ionuț Caragea

FIDES

Scurtă prezentare a autorului

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Din 2012 trăiește la Oradea. Este poet, prozator, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru al Societății Poetilor Francezi, membru al Societății Poetilor și Artiștilor din Franța etc. Academicianul Giovanni Dotoli, una dintre personalitățile marcante ale Francofoniei, consideră că Ionuț Caragea este un poet care onorează România și literatura europeană.

Deține mai multe premii la concursurile naționale și internaționale de poezie, aforisme, critică literară și proză scurtă. A fost premiat de trei ori la Paris de Societatea Poetilor Francezi. Volumul „Mon amour abyssal” a fost distins în 2018 cu premiul „François Victor Hugo”, volumul „J’habite la maison aux fenêtres fermées” a obținut în 2019 premiul „Mompezat”, iar volumul „Infecté par l’amour” a obținut în 2020 o diplomă de onoare. Alte patru premii au fost acordate de Societatea Poetilor și Artiștilor din Franța. Volumul „J’habite la maison aux fenêtres fermées” a obținut în 2020 premiul al doilea la marele concurs „Henri Meillant” și premiul al treilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”, volumul „Infecté par l’amour” a obținut în 2021 premiul al doilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”, iar poemul „L’écho des ailes inlassables” a obținut o mențiune de onoare la Grand Prix-ul Internațional de Poezie din anul 2022. În 2021, primește premiul „Genius” pentru poezie și aforisme din partea fundației Naji Naaman din Liban. Acest premiu a fost acordat doar de patru ori în intervalul 2002-2021.

A publicat peste 60 de cărți. Este considerat de mai mulți critici liderul generației poetice douămiiste și unul dintre cei mai atipici și originali scriitori de care dispune în prezent România. Criticul Theodor Codreanu consideră că Ionuț Caragea este unul dintre cei mai înzestrați creatori ai ultimelor generații și cel mai important poet al anaferei din lirica românească de azi.

Biografia detaliată: www.ionutcaragea.ro sau Wikipedia.

I. Arhetipul Sculptorului de Inimi : Geneza Spiritului din Materie

Destin personal: sunt numărul 11, renăscut pe 12.

Toată viața am purtat numărul 11 pe spate. Rugby-ul doar mi-a amintit cine sunt.

Când omul devine una cu cifra sa sacră, geometria spiritului transcende în destin.

Revelația, o daltă ce ne sparge oasele pentru a extrage măduva luminii.

Urcat pe schelele unui poem, îți retușez zâmbetul.

Arheologie: Iubirea poate învia chiar și pasărea din inima de piatră.

Aforismul este daltă care lovește piatra inimii, până când pasărea din interior începe să cânte tăcerea.

Piatra a fost primul altar de pe care spiritul și-a luat zborul, dar inima de piatră are pierderi de memorie.

Eu nu respir. Eu suflu zilnic în steaua nașterii mele.

Dumnezeu este Arhitectul care a desenat prima fereastră în vid; omul este cel care caută să vadă prin ea folosind prisma propriei treceri.

Cu piatra ce m-apasă, mă reascut; sunt daltă.

Arheologie artistică. Să scrii-jeleşti în carnea Amintirii, până când dai de osul Noului.

Metafora este vraja pietrei. Subsensul ei este Apa.

Înainte de a locui în lingouri, aforismele îşi alintă creuzetul.

Suntem sculptorii propriului vid, eliberând iluzii.

O bătaie de inimă construieşte podul peste abis, cealaltă îl dărâmă.

Sufletul este maestrul antigravitaţiei. Dar încă are compasiune pentru Newton.

N-am nevoie de fântână. Curg din mine însumi în propria-mi sete.

În fiecare Om locuieşte o Mare care răsună în melcul urechii.

Prăpăstiile devorează balastul; vârfurile nasc admirație și cutremur.

Primul înger păzitor e acela pe care-l dezgropi din propria ta argilă.

Suntem efortul spiritului de a descifra un alfabet scris cu cerneala coruptibilă a cărnii.

Un singur arhitect poate transforma unghiul ascuțit al suferinței în cercul perfect al rugăciunii.

Sufletul, o fereastră rămasă deasupra ruinei, așteptând reconstrucția.

Geniul e scânteia care refuză să accepte că cenușa este finalul arderii.

Omul, miracol pângărit de rama de lut.

Sufletul este zeul coborârii spre sine.

Revelația, un altoi de lumină într-un trunchi cenușiu.

Peste semințele geniului, zăpezi netopite de atingeri.

Pentru a se dărui, rădăcinile sapă.

Există un loc în om pe care nu-l poți exploata, oricât ai forța cu mintea sau cu trupul.

Iubirea este cuibul în care chiar și umbra se poate converti.

Acolo unde dalta lovește, cerul strigă prin gura pământului.

Golul care se umple de sens e o insulă tocmai bună de locuit.

Sufletul seamănă cu acela care șchiopătează mult mai frumos.

Dumnezeu știa că pentru cerul din noi, aripile ar fi fost inutile.

Să ne înălțăm până când tălpile noastre vor învăța să citească durerea pământului ca pe un Braille al luminii.

Arde etapele, dar prețuiește atingerea focului.

Unii au scăpat de fluturi, dar i-a sufocat armura.

Inima este mașina de scris care merge mereu înaintea mâinilor.

Pentru a mângâia muntele, lasă-ți sufletul să fie nor.

Marea are propriul curent. Doar valurile se lasă duse de vânt.

Fără demonii din noi am fi doar niște carcase de îngeri previzibili.

Să nu le spui celor care se joacă în noroi că suntem praf de stele.

O scânteie poate aprinde fitilul unei catedrale de fulgere.

Oasele apără inima de sfâșiere, iar cerul – de inima însăși.

Ne fecundăm singuri visele fiindcă realitatea a devenit neproductivă.

Suntem piese de puzzle cernute prin sita unui vis care ne-a transformat în coșmar.

Norocul în viață te costă întotdeauna o experiență morbidă sau o revelație rebelă.

Sculptând în propria singurătate, Dumnezeu l-a desăvârșit pe Adam. Apoi, i s-a rupt dalta.

Ferice de piatra care ascultă poveștile dălții!

Renaștere: să-ți crească aripi din cenușa propriilor mâini.

Să trăiești înseamnă să pui haosul între ghilimele.

Igienă spirituală – să te dai afară din suflet pentru a te întoarce mai demn.

Dalta care lovește piatra inimii este o lumină pătimășă.

Mai presus de efortul rădăcinii de a-și dezvălui floarea este efortul florii de a-și înțelege rădăcina.

Gândul nu are margini, dar se adaptează formelor.

Uimire: Un gând se naște din despăturirea altui gând.

Cercul este dragostea liniei infinite.

Crede în dansul papurii și lasă nodul să-i dispară!

Inima e un atelier sacru, dar noi ne jucăm cu ea precum copiii cu plastilina.

„Inimă nu fii de piatră...” Dălțile s-au scumpit.

Din sculptori am devenit statui. Timpul ne-a furat dalta.

Mai vreau Pământ. Sunt chirpiciul născut în paragina lumii.

Trăim vremuri grele, spuse piatra. Te cred, spuse sufletul de sub piatră.

Eu nu strivesc, sunt cerul de sub piatră.

Construim catedrale de gânduri peste abisuri vorace.

Îmi sculpez autoportretul în propria piatră, dar dalta își tocește răbdarea.

Să fii vocea care nu caută moliciunea ecoului, ci miezul pietrei.

Nu focul, ci gheața învață metalul să urle.

Perfecțiunea: o coasă ascuțită cu piatra inimii. Un recviem al ierbii.

Rigoare: un puls care dă raportul oaselor.

Sunt un castel de cărți adăpostind o tornadă.

Sunt dalta care mă scoate din propria umbră.

Pietrele plâng de mila noastră. Ne purtăm ca niște bolovani.

Suntem pioni sculptați în gheață, topindu-ne pentru pătratul final.

Renaștere: Poarta Raiului se lărgeste pentru a te primi înapoi.

În orice om doarme o pasăre, dar cei mai mulți preferă să o sufocă în somn.

Îmi peticesc sufletul. Firul este iluzia, acul este realitatea.

Suntem atât de duri încât în palmele noastre tremură linia vieții.

Sunt vertical, dar dorm cu gâtul strâmb pe speteaza propriilor mele visuri.

Dacă spui că puritatea înseamnă simplitate, ghiocelul va râde de tine.

II. Ontologia Suferinței și a Răni Transfigurate

Arta, cel mai frumos copil care se naște din mariajul nedorit și nefericit al Omului cu Suferința. O stea răsărind din abis, un glas pe portativul speranței, un zâmbet micșorând o distanță, un vis întrupat în atingere.

Arta transformă rănilile în puncte cardinale. Dar numai Estul indică mântuirea.

Cea mai valoroasă captură? Pescuiește-te pe tine însuți din lacrima celui mai întunecat abis, apoi eliberează-te-n artă.

Sunt o pâine scoasă din cuptorul propriului sânge.

Îndulcește-mi lacrimile cu un sărut. Altfel, nu le pot preface în vin.

De ești călcat în picioare, fii discret ca strigătul ierbii. Orice sortită cărare reînverzește în marea Visare.

Revelația care te orbește te lasă să vezi cu găurile palmelor.

Rănilile cele mai adânci sunt acei ochi care pot dărâma zidurile cele mai groase printr-o singură cli-pire.

Inocența se vindecă prin amputări repetate.

Când Dumnezeu cântă la harfa suferinței noastre, corzile ei vibrează în interiorul Ființei, transformând orice tensiune în Pace.

Sunt răni prin care pământul invocă scormonirea, nu foșnetul mângâierii.

Suferința e nervul prin care Absolutul își cutreieră Visul.

Zborul începe cu apneea de pe fundul lacrimii.

Războaiele dau naștere îngerilor cu aripi de sârmă ghimpată.

Bisturiul poate să mângâie, dar și mângâiatul poate fi bisturiu.

Sunt turnul ce-i oferă durerii priveliștea cea mai frumoasă. Dar ea îmi dinamitează subsolul.

Pietrele durerii macină la fel: și ideile geniului, și tărăștele ignorantului. Făina diferă.

Sunt fluture crucificat pe filamentul gândului.

Fisura labirintului meu e pasărea ochilor tăi.

Durerea acceptă mită doar de la o durere mai mare.

Există dureri care sparg chiar și dinții rănilor. Chiar acum îți vorbesc cu proteza.

Învăță să-ți cânti durerea. Timpanele zeilor nu pot fi îmblânzite de urlete.

Nu mă pot deconcentra – Lacrima e mai acidă decât sângele.

Adevărul este o rană prin care Visul ne măsoară alonja.

Adâncimea unei lacrimi care nu cade este rigla verticalității.

Există adevăruri care sângerează în palma care a refuzat să lovească.

În lacrima mea am salvat amintirea unui cer fără scări. Și totuși, în lumea aceasta, lacrima urcă.

Orice rană poate fi tinda unui confesiuni divine.

Rănille sunt porți care își înghit singure cheile.

Pentru transfuziile de lumină avem doar ochii și venele durerii.

Suferința este vama la care te predai pentru a te regăsi.

Rugăciune: Genunchi sângerând pe treptele unui cer care urcă odată cu noi.

Adevărul e un parfum celest, cules de florile sângelui.

Libertate: Lanț sărutat pentru golul zalei prin care poți privi cerul.

Visceralitatea nu are dileme: își ține singură bisturiul pentru a-și scoate din măruntaie lumina.

Dacă simți că rana ta refuză să se vindece, nu-mește-o fereastră, deschide-o larg și privește peisajul din jur.

Durerea e groapa ce se umple pe sine, sfâșiindu-te, doar ca să vezi din nou lumea de la înălțimea propriei disperări.

Eșecul: o monedă de carne aruncată într-o fântână fără ecou.

Iertarea, un răsărit ce refuză să plătească tribut nopții.

Viața – un muzeu de ceară în care inima plânge ca un copil rătăcit.

Cicatricile sunt semnul victoriei. Dar ochii poartă flamura albă.

Respirația rană la rană salvează mai mult decât viața însăși.

Și lanțurile pot vibra precum corzile harpei.

Oamenii au reușit să înverzească deșerturi, dar în fața deșertăciunii pălesc.

Ridurile nu amenință cântecul interior, precum gura.

Trecerea de la Rugby la Poezie. Naufragiul eseului în spectacolul baletului sanguin.

Suntem rănilile care își vindecă Medicul de singurătate.

O floare crește mai greu prin lacrimă, decât prin asfalt.

Apusul, o rană care nu poate fi umplută de nori.

Inimile care nu se văd sângerează după ochii care au orbit.

Moartea taie întotdeauna în carne vie, chiar și atunci când pretinde că ne primenește sufletul.

Față de prietenii mei, eu mor în fiecare zi. Dar nu în fața lor.

Cerul este o rană pansată de propriile noastre zboruri.

Iubirea e o rană curată. Speranța o infectează.

Excizia proximus este întotdeauna tardivă; rănilor noastre sunt mai vechi decât memoria noastră.

Credința e o durere universală. Dar doare precis.

Iubirea, un ecou care se întrupează în cruce.

Pălinca e singura stare de grație într-o lume care a murit de prea multă rațiune.

Când mergi ca un fachir pe focul durerilor tale, tălpile arse nu mai simt răceala cotidianului.

Nu pot transforma apa în vin, dar pot transforma lacrimile în sânge.

Cuiele răstignirii – ace pentru busole ce indică Iubirea.

În loc să ne donăm sângele, ne donăm traumele.

Să plângi în deșert și să descoperi că nisipul este mai empatic decât oaza.

Regretele sunt perfuzii cu fericire întârziată.

Nu mai ajungem la capătul scării; ne crucifică treptele.

Suntem pumnale de sânge înfipite în inima umbrelor.

Sunt sincer și mă lupt cu sinceritatea absolută a cărnii.

Lumea se murdărește și se îmbracă pe dos, însă cusătura durerii rămâne vizibilă.

Omul și Dumnezeu, doi creatori care se recunosc în aceeași rană: Singurătatea.

Perfectiunea are răni care își caută vindecarea prin Om.

Fără ferestrele rănilor, lumina ar fi doar un act de caritate Rece.

Lumina nu este un baston pentru orbi, ci sângerarea prin care ne vedem unii pe alții.

Invazia de strălucire, fără rană, este simplă orbire.

Dacă omul n-ar fi rană, ar fi doar oglinda dintre anihilări.

Ce doare mai tare decât lipsa durerii? Seceta privirii.

Cuiele au devenit mai demne ca noi. Au început să iubească rugina.

Tot ce ating va arde odată cu mine, spuse lacrima. Cu excepția focului.

Durerea e singura alarmă care nu are buton de „amânare”.

Îmi botez bisturiul în propria rană. Apoi trag clopotul aforismului.

Trezirea, ca execuție; sfârșești ca iluzie pentru a învia ca rană deschisă.

Pe nervul meu divin apasă hernia umanității.

Lacrima este prima pagină sfâșiată.

În loc să ne vindecăm rănilor, le-am făcut sandviș.

Nicio apă nu refuză Botezul. Doar lacrima fuge, uneori.

Sunt un pas ce adulmecă urme, sunt o rană ce râde-n cuțit, sunt un suflet ce plânge în pâine, sunt apus peste-apus răsărit.

Sunt lupta dintre bisturiu și batistă.

Lacrima, o pasăre oarbă ciugulind propria-i singurătate.

Lacrima, un tratat de pace cu cedare de amintiri.

Ruletă rusească: pe țeava privirii, o lacrimă.

Schimbarea vremii mă doare înainte să doară cerul.

Sângele este melodia oaselor.

Adevărul brutal nu se gătește. Dar nu toți au dansura bună.

Ce rămâne după ce îndepărtezi învelișurile filosofiei? O lacrimă tratată cu dispreț.

Unii caută aripi de împrumut. Alții, își taie aripile pentru a vedea cât de adâncă-i prăpastia.

Obiceiul respectuos al Pământului: se cutremură mai înainte în tine.

Lumina de la capătul rănii este mai orbitoare decât lumina de la capătul unui tunel.

Prefer să comunic prin rană. Limba este dricul tăcerii.

Rana e câinele care te urmează pretutindeni. Umbra doar dă din coadă la poarta viselor.

Suntem catacombe sculptate în sarea durerilor vechi.

Am reușit să punem botniță infinitului. Dar durerea mușcăturii continuă.

Emoția rupe brațele inimii, iar inima împrumută
cârjele timpului.

Seducem prin abisul ascuns sub un strat subțire de
iluzii.

Trăim în castele de sare. Plânsul este asanarea tris-
teții.

Uneori, improvizăm Agonia. Alteori, o aseasonăm
cu metafore.

Sunt prea mort pentru o singură cruce.

Nu există brad trist, chiar dacă globurile se sparg pe
dinăuntru.

Mi-a îmbătrânit afta. Dar nu contagiază...

Iertarea, o viză pe pașaportul păcatelor.

III. Estetica Logosului și Soteriologia prin Poezie

Poezia, un fir ariadnic desprins din urzeala infinită a cerului.

Ce calcul simplu este Poezia! Ridicarea Amintirii la Puterea Nemuririi.

Aforismul taie capul iluziei pentru a lăsa adevărul să respire.

Șarpele își leapădă pielea. Poetul își leapădă cărțile. Ascultă foșnetul paginii! Un șarpe te ispitește să muști din metafora interzisă.

Poetul e un scafandru ce sudează iubirea sub lacrimi.

Poetul – păianjen sub streășina visului, pândind amintirile.

Când stai între fereastra deschisă a Sufletului și fereastra deschisă a Cerului, te trage Curentul care nu provoacă durere, ci Artă.

Scrisul înseamnă să-ți jupoi amintirile până când rămâne doar scheletul tăcerii.

Sunt o carcasă de amintiri putrede. M-a supt viitorul poem.

Poezia, acest pantof al Cenușăresei care devine în ochii Snobismului doar rabla din debara.

Dragă Carte, până la Marele Cititor, te mănâncă tot praful și mucegaiul lumii!

Poetul, acest melc ce încearcă să prindă aripi cu antenele.

Și poeții pot învia din morți. Dar nu toți își pot ridica singuri lespeda de carton.

Gândesc, adâncind o prăpastie. Dar nu renunț la scara de cuvinte.

Arta este singurul transfer de conștiință în care originalul nu se pierde, regăsindu-se în privirea Arhitectului.

Poetul este ca delfinul. Are nevoie de aer, se joacă cu valul, dar iubește adâncimea.

Încă mai trăiesc cu iluzia că inventez cuvinte. Bine că nu mă acuză cerul de plagiat.

Gândul poate face înconjurul lumii, dar numai cuvântul poate pune pioneza pe coordonate.

Poetul, valul care se sparge de pragul Paradisului pierdut. Spuma lui e albul orbirii.

Aforismul este ca pioneza pe trecerea de pietoni.

Aforismul, o piruetă pe tăișul bisturiului.

Și vorbele care zboară pot învârti o moară de vânt.

Sunt și poet, și contabil. Dar dacă nu sângezez, contabilizez doar iluzii.

Dumnezeu și-a pictat ochii pe aripi de fluture. Poetul, pe aripi de hârtie.

Începi să mori ca poet atunci când resursele lingvistice ale disprețului și lamentației sunt mult prea bogate.

Geniul curge conștient, între maluri de transă.

Pastașa este intervenția cu lingurița de lemn pe cordul deschis al metaforei.

Speranța nu mai este virtute. A devenit o boală cu transmitere estetică.

Sunt valul care sărută furtuna, pentru a vindeca surzenia scoicilor.

Un Poet nu este niciodată singur; el este mereu însoțit de tăcerea cuvintelor nescrise.

Scrisul este singurul loc unde exilul devine acasă și absența comuniune.

Scrisul este viza de repatriere a cuvântului în tăcerea de dincolo de moarte.

Harul se traduce pe sine doar în limba necită de moarte.

Un singur cititor poate fi densitatea ce precedă un nou univers al cunoașterii.

Arunc cuvinte în fântânile veșniciei, pentru a mă îmbăta cu ecoul.

Poezia este o ambulanță ce gonește pe străzile interioare pentru a salva amintirea de la moarte.

Poezia este o trecere de pietoni între Autenticitate și Sacrificiu.

Cartea este un spital de hârtie în care amintirea
ajunge mult prea târziu.

Poemul dă cu ciocul în coaja subțire a prezentului.

Un vers este un băț de chibrit așteptând marea
aprindere.

Scrisul cu har încremenește umbre și fulgere.

Suntem un strigăt fără gât, un zbor tăiat de acel
Cuvânt venit din spintecări de cer agonic.

Poezia este o rană prin care golul încă respiră.

Poetul nu oprește hemoragia timpului, dar pres-
chimbă sângele în cerneală.

Versul cade ca o absență ce se lasă prădată de lucruri
mărunte.

În jurul unui poet mistic, sunt suficienți 12 cititori,
chiar dacă unul va trăda mereu sensul.

Până și hârtia se teme de lacrima care devine lupă.

Prin cartea mea, dau sens vieții. Dar lumea preferă
cărțile gratuite.

Cuvintele mele sunt ca gheața. Dar arunc și puțină sare.

Spionaj transcendențial: să stai cu urechea lipită de vers.

Un fulger capturat într-o sticlă de parfum. Iată aforismul!

Aforismul redă vârful gloanțelor pentru a ucide plictisul.

Poetul face cenușa să plângă după focul ce i-a dat naștere.

Poezia, cea mai violentă palmă dată neantului. Aforismul poartă mânășă.

Poezia, o coajă de pâine arsă pe care o ronțăm în timp ce visăm la mierea de albine.

Pentru nuditățile unui gând, orice cuvânt este ca frunza de smochin.

Epigonul, un orb fără experiență tactilă.

Aforismul e laserul care taie tumora minciunii.

Poezia e roua de pe frunza apusului.

Emoția, electroșoc prin sârma ghimpată a versului.

Ne scriem testamentul pe frunze care cad în abis.

Fiecare idee e un cui bătut în palmele tăcerii.

Ne îmbătăm cu apă chioară și pretindem că am preschimbat-o în vinul mântuirii.

Arta ghilotinează confortul, dar mai întâi îi oferă o floare.

Oasele noastre zac în scrumiera timpului, dar fumul lor încă mai scrie poeme.

În casa mea de cuvinte, toate perdelele miros a fum.

Să nu-ți uiți pașii în tăcerile mele. Te va ucide Cântețul!

Speranțele, semne de carte, luptând cu îngălbenirea.

Biblia nu are condimente, așa că ne căutăm iubirea în cărțile de bucate.

Îmi sfințesc pixul. Suferă de erezie precoce.

Crucea poetului crește odată cu el, dar fără a-i oferi mântuirea.

Inspirația – un cal pur-sânge cu aripi de lumină.

Mahmureala inspirației e cea mai pură nostalgie.

Arta nu înseamnă echilibru, dar mesajul ei trebuie să pară a fi.

Mi-am aruncat plasele peste gânduri. Braconajul unui îndrăgostit de artă.

Eu nu scriu aforisme. Eu scriu revoluția aforismelor.

Perlele își păstrează sfințenia. Nu ajung la cheremul peștilor.

Scriu chiar și duminica. Vreau să trag plapuma Adormitului.

Poetul, un nebun care vede culori acolo unde ochii altora sunt împușcați de ziduri.

Metaforele sunt tot aripi de Icar. Dar cazii în inima cititorilor. (Sau pe lângă...)

E mai ieftin să mă îngrop într-o carte. Dar mult mai dureros.

Să scrii înseamnă să cauți viermele din carnea moartă a dicționarelor.

Blaga a încărcat corăbii cu cenușă. Eu aud simfonia cenușii.

Poetul, un dublu spion ce devine șomerul etern.

Nu-mi place să aștept. Învii, chiar acum, din mormintele lexicale.

Prea mulți zei de carton guvernează peste imperiile de cerneală.

Sângele este cerneala cu care Soarta ne semnează eliberarea.

Poezia este jurnalul unei eternități disecate.

Poezia, o floare carnivoră cu parfum de rană vindecată.

Arta este autopsia amintirilor în sala de operații a disperării.

Arta se luptă cu suprema noastră biografie: Guno-iul.

Aforismul nu arată drumul. Îți tremură acul exact unde doare esența.

Punctul pe „i”, acest soldat de carton ce păzește mormântul gol.

Cuvântul în fața căruia oamenii mor este singurul care și-a păstrat sensul.

Cuvintele, reziduul unui sărut abisal.

Învățăm chiar și din autopsia propriei speranțe.

Aforismul meu este o corcitură între poemul fără de sfârșit și sfârșitul fără de poezie.

Poezia, un dialect al agoniei trecut prin filtrul unei ambiții fantasmagorice.

Rugby-ul m-a învățat să-mi înscriu încercarea în terenul de țintă. Poezia, în propriul suflet.

La rugby, ca și la Poezie, dai pasa spre trecut pentru a câștiga teren spre viitor.

Doar poetul mai speră ca haosul să rimeze cu ordinea divină.

Arta nu lasă rana să se vindece prea devreme.

Cartea continuă să strige, dar praful îi înghite ecoul.

Aforismele sunt înrudite cu umbrele. Uneori, se lungesc.

Să nu te umilești niciodată în fața întâiului gând!
Dar nici să-l combați!

Uneori, mă contrazic. Un imperiu de cuvinte se prăbușește, o nouă linie a războiului se demarcă.

Revelația: lovitura de grație în plexul indiferenței.

Să nu ne smulgem penele, pentru a umple prăpăstii.

IV. Dialectica Timpului și a Veșniciei

Timpul ne repară limbile, dar ne strică veșnicia.

Sufletul este ecoul unui pas făcut în afara timpului.

Ce se poate vedea prin sita prezentului? Făina trecutului și pâinea viitorului.

La început și la sfârșit este Cântecul. Viața e doar o pauză vocală.

Pentru Poet, Viața și Moartea sunt două păsări cântând împreună pe același ram.

Să trăiești înseamnă să spui morții bancuri la ureche în timp ce își ascute coasa.

Iubirea supremă înseamnă să-ți crească a doua aripă, după renaștere.

Timpul își execută silit creatorul. Își cere plata la timp.

Așteptarea zidește sau dărâmă CLIPA.

Moartea este o mașină de tocat carne deghizată în carusel.

Dumnezeu ne-a creat din nimic pentru a ne privi cum învingem nimicul.

Mărul e de domeniul trecutului. Mușcatul întrebării e marea provocare.

Naștere. Ce las în urmă ? Un val.

Speranța este eroarea unui destin implacabil. Să facem temple Erorii.

Printre firele de nisip șerpuiesc firele noastre de păr.

Dragostea. Intrusul perfect în mecanica firii.

De foamea NIMICULUI scapă doar forța iluziei.

Țîmpul ? O caracatiță. Încerc s-o ucid, să-mi rămână cerneala.

Țîmpul rămas mi-e pantoful pierdut.

Preambulul dezastrului: Inima, corespondent de gândire al Țîmpului.

Viața se autoconsumă. Un canibalism de care Moartea râde ca fierăstrăul de trunchi.

Amintirea, o candelă lăsată aprinsă în odaia părăsită a copilăriei.

Ridicăm monumente scheletului, în timp ce agonizează conștiința.

Respirația lui Dumnezeu se cuibărește în plămânii clipei.

Omul: sarea rămasă pe obrazul timpului după evaporarea clipei.

Există trepte pe care Timpul urcă în genunchi.

Să nu cerșim veșnicie la hotarele timpului, să fim însăși poarta.

Timpul, o floare cu petale de sângerare continuă.

Omul, ceas de carne căruia îi împietresc limbile.

Nisip scăpat printre degete – singura formă de a ne recâștiga cerul.

Viața e o șoaptă în deșert, amplificată de ecoul setei.

Veșnicia, un prezent renegând labirintul.

Secundele ne străpung furându-ne viața, în timp ce stăm în fața plutonului de execuție al neiertătorului timp.

Dorința va face timpul să tremure până la măduva clipei.

Nemurirea, un ocean locuit de cei ce se îneacă salvând.

Trecutul se vede cel mai bine în oglinda retrovizoare a sufletului.

Oamenii sunt precum păstrăvii: se întorc pe firul amintirilor pentru a-și depune iubirea în locul cel mai sigur – între palmele mamei.

Adioul cade ca o ghilotină pe gâtul fragil și grațios al iubirii.

Clipa, o coajă sub care seva gălgâie de sensuri.

Clipa este icoana retușată a Timpului.

Amintirea nu locuiește în creier, o simt în tendoane și în articulații.

Pământul nu are nevoie de amprente pentru a ne lua urma.

Apogeul unei simfonii este căderea unei stele.

Viața spionează. Neantul ordonă.

Țiimpul, o năframă pentru o lumină prea puternică.

Cel mai frumos cimitir este memoria. Acolo, toți morții te salută.

Să trăiești înseamnă să folosești virgulele, chiar și atunci când adevărul îți pune punctul pe tavă. Tocmai de aceea, sunt mai mult mort decât compromis.

Suntem actorii ce visează la un ultim sărut, într-un film în care fericirea a fost demult tăiată la montaj.

Înainte de marea ispită, viermii erau vegetarieni.

Să ai calmul așteptării înseamnă să știi că eternitatea nu răspunde la apelul disperat al prezentului.

Țiimpul, la fel ca și omul: cade la pat și refuză să moară.

Moartea e partenerul de dans care te lasă să conduci până la marginea abisului.

Ne băătorim calea călcând pe mormintele propriilor noastre extaze.

La poarta Iadului, Cerber roade oasele deznădejzii.

Nu există mens sana într-un corp care a devenit o necropolă a uitării.

Veșnicia, acest frig tăios al nopților văduvite de soare.

După moarte, unghiile omului cresc ca răspuns Celei ce și le-a ros, așteptându-ne.

În drumul spre groapă, adevărul se agață de oase și oasele de adevăr.

Sufletul respiră prin mușcătura Clipei.

Albul vârstei, un var ce ține încă umbra la distanță.

Unii se mulțumesc doar cu jocurile de culise. Dar moartea nu le rămâne datoare cu scena.

Inima bate a toacă, chemându-ne la înmormântări fără martori.

Morții tac. Au înțeles cel mai bine gluma vieții.

Învăță să mori încet, pentru a vedea fiecare detaliu al trecerii.

Ți timpul merge în cârje doar pentru a ne învăța ce e mersul.

Sunt doar o secundă de pe talerul inimii tale. Dar atârn.

În eternitate nu există cenușă.

Murim, dar intestinele continuă forfota.

Moartea e o parcare cu plată. Plătești cu viața, ca să fii tamponat de unii care nu știu să conducă!

Mormântul din noi visează la mormântul de la capătul venelor.

Pentru unii, nașterea a fost accident. Pentru alții, este un sens giratoriu.

Orice drum se îmbolnăvește de scleroză în plăci. Cu excepția luminii.

Viața, o frustrare a oaselor din lipsa de transparență a cărnii.

Țimpul își înghite propriile urme, pentru a nu se rătăci în memorie.

Moartea nu corectează. Doar șterge. (Ce bine că Dumnezeu nu-i fură radiera!)

Sângele este memoria vieții, dar viața ne uită prea repede.

Suntem căpușele Țimpului.

Dricul este portativul morții.

Melancolia, acest amurg al Veșniciei...

Sunt un drum care năpârlește la fiecare cotitură.

Speranța, acest preludiu al zborului de care Icar ar fi răs.

Țimpul și boala, arhitectii excavației.

Moartea este mama tuturor absențelor. Țimpul doar o curtează.

Singurul geniu care mânuiește timpul ca pe un bumerang este Moartea.

Moartea este un bumerang care se întoarce mereu la cel care l-a aruncat. Doar unghiul și viteza diferă.

Peretii clepsidrei sunt făcuți tot din secundele noastre.

În fața propriilor sale legi, Timpul începe să se bâlbâie.

În fiecare zi, un controlor îmi cere biletul, chiar dacă a pierdut lista stațiilor.

Timpul scuipă secunde pe altarul sângerării.

Suntem așteptări îndelungi închise în secunde prea mici.

Numărăm oile ca să nu auzim cum timpul ne paște propriile secunde.

Mortul râde mai elegant decât prostul. Folosește doar gura.

Sunt un Icar cu aripi de gheață. Zbor spre moarte, dar dau viață pământului.

Universul ne reciclează pe toți. Pe unii, cu mai puțin entuziasm.

Înțelepții adâncesc efemerul, proștii îl masacrează.

Suntem orfanii nemuritoarei sentințe.

Când uiți cu cine ai făcut dragoste, ești uitare.

Nu te culca pe laurii unor idei biruitoare. Trăiești doar preludiul unei căderi mai adânci.

Stelele căzătoare, cei mai iubiți spioni trimiși de visele noastre!

V. Teologia Tăcerii și a Absenței Divine

Secretul vieții? Să rezisti tăcut și atotvăzător, precum țărnul înalt, în fața mării mereu agitate.

Copacul, singurul care nu-și amanetează inelele. E printre cei mai bogați, dar chiar și el își așteaptă sfârșitul. Tăcut, cu ultima lacrimă de chihlimbar la colțul scorbirii.

Dumnezeu mi-a antifonat pereții inimii pentru ca strigătul meu să se întoarcă la El.

Disperarea nu are nevoie de intermediari pentru a zgudui cerul.

Viața? Un demon ce-ți tulbură somnul, un înger vestindu-L pe Domnul.

Un singur Om a trecut de pânzele albe, fiind mai pur decât ele. Iar pânzele, în semn de respect, i-au memorat chipul.

Tăcerea noastră, partitura lui Dumnezeu.

Din pulberea strigătului nostru mut își țese Dumnezeu firele Tainei, pregătind miracolul Împlinirii.

Când buzele se pecetluiesc de prea multă cenușă, Dumnezeu culege scânteia și-o preface în stea.

Atunci când tăcem, permitem repatrierea Cântecului divin.

Există o fereastră de timp prin care Dumnezeu ne locuiește respirația, nemaifiind necesare cuvintele.

Reziști când strigătul mut se zidește în peretele inimii.

Când mulțimea alege reflexia nimicurilor cotidiene, tăcerea celui care dăruiește Cuvântul devine singura fereastră prin care Demnitatea mai poate privi spre Cer.

Omul este un ecou care își caută gura; Dumnezeu este gura care îl învață să tacă.

Vorbești prea mult. Judecata de Apoi nu este o vamă a explicațiilor.

Sub aripile necuprinsului, persistă mirosul arderii.

Până și Vidul caută martori.

Umbrele, acești negri sacerdoți ce oficiază liturghia prăbușirii iminente.

Sunt un agent al Găurii Negre. Îi repatriez Umbra.

Pasărea nu e atrasă de corabia fără catarg.

Îmi dau musafirii afară din mine. Îmi beau singur tăcerea.

Îmbrățișarea abandonului. Mâine voi face ceea ce-mi dictează tăcerea.

Vom fi întrebați: „Cât din tăcerea Mea ai reușit să traduci în iubire?”

În singurătate, cuvântul se dezbracă pentru a deveni rugăciune.

Orice Tăcere își cheamă, prin Aplauze, recviemul.

Tăcerea devine insuportabilă atunci când adevărul își acordează percuția.

Crucea. Pansament ce nu vindecă Orbirea.

Viermele, codul cel mai ambiguu al Transcendenței.

Omul: o fereastră prin care Dumnezeu și-a lăcrimat respirația.

Omul: un zgomot suspendat între două tăceri infinite.

Suntem ecoul unei tăceri care se convertește la cântec.

Nu-ți trăda liniștea decât pentru ecoul ei în veșnicie.

Să vânam orizonturi cu rădăcinile bine înfipte în tăcere.

Înțelepciunea: o furtună care își urlă tăcerea.

Iubirea: un vechi cântec uitat, pe care inima îl reînvață cu tăcerea dintre băți.

Singurătatea este carnea abisului.

Liniștea – o catedrală de fulgere îmblânzite.

Sfârșitul, un răsărit admirat de pe celălalt mal al tăcerii.

Există gânduri care înroșesc obrajii tăcerii.

Mulți pictează Divinul, dar EL este peisajul care se scurge în sânge.

Inima, o busolă demagnetizată de cuvinte.

Neuitare: să-ți locuiască în oase ecoul îmbrățișării.

Tăcerea e vie și are sertare.

Tăcerea are respirația unui animal rănit de secunde.

Suntem o nuntă de sensuri în jurul tăcerii.

Tăcerea este Învierea dintre Contraste.

Ultima suflare: Tăcere perforată de Adevăr.

De la atâta căutare am ajuns în măruntaiele Absenței.

Dumnezeu e miezul Tăcerii. Omenirea e viermele.

Cea mai profundă comunicare este între genunchi și trepte.

Singura rugăciune care merită să fie auzită este să nu mai ceri nimic și să spui: mulțumesc.

Dumnezeu dă pagina. Unora, le-o oferă.

Poetul simte rimele interioare ale tăcerii.

Iubirea este canibalismul sacru al absențelor.

Îngerii nu au nevoie de haine de gală, ci de buzunare adânci pentru rugăciunile noastre neascultate.

Un deșert nu cere permisiunea furtunii să urle.

Suntem trubaduri în subterane pline de gunoaie, cântând pentru cadavrele aburinde din noi.

Ne naștem scormonind în ecou și murim scormonind în tăcere.

Să iubești până la desfigurarea Tăcerii.

Dumnezeu umple golurile dintre noi, dar pentru cele din noi ne lasă bagheta absenței.

Scheletul e singura rugăciune care zgârie întunericul.

Dacă urci mult prea sus, rugăciunea devine asfixie.

Dumnezeu este extrema politeții. Omul, o obscenitate ușor temperată.

Donator universal: am dat totul și am păstrat doar
Tăcerea pentru propria mântuire.

Ecoul, această Instanță a tăcerii care îți aduce înapoi
cuvântul rătăcit.

Într-un final, vom locui în ecouri. Proprietari sau
chiriași.

În cochilia unui gând exilat în lentoare se aude
Tăcerea.

Chiar și tăcerea dintre două morminte e o notă
muzicală.

Unii îngerii strâng doar probe false pentru procesul
de apoi.

Îngerii ne spionează pentru a vedea dacă cerșim
aripi necuraților.

Dumnezeu dansează pe nori, precum sufletul pe
amintiri.

Lumânarea se face auzită doar topindu-se. Un fluier
de ceară prin care cântă focul.

În fața absenței tale, mă mulțumesc și cu dragostea.

Să iubești înseamnă să faci nimicul să se distrugă pe sine.

Repulsia este un refuz al subtilității divine.

Autobiografia maestrului mistic: M-am născut prea bătrân pentru a mai da în mintea copiilor.

Absurdul salvează logica și estetica. Sentimentul rămâne fără martori.

Cerul are deja culoarea înecului, dar încă mai poți să-l salvezi cu privirea.

Tăcerea e o limbă veche. O vorbim pe sărite.

Tăcerea nu are nevoie de exerciții de dicție fiindcă ea este răspunsul pe care strigătul nu-l cunoaște.

Dumnezeu e mereu ocupat. Important e că-i sună telefonul.

Sunt fumul arderii Tale divine. (Bine că nu ești fumător!)

Singurătatea are doi plămâni: Omul și Dumnezeu.

Apa respiră prin pești. Dumnezeu respiră prin Oameni.

Păcatul îți taie o mână. Credința e durerea fantomă...

Și totuși, în această imensă plictiseală cosmică – o dâră de lapte.

Dumnezeu tace. Rana și cuvântul se luptă pentru întâietate.

Am fost cuvinte, dar vom învia ca Tăceri.

Tăcerea este giulgiul unui text înviat.

Tăcerea ESTE, dar strigătul o crede autoritară.

Tăcerile inutile sunt doar cele pe care nu le-am ascultat până la capăt.

Vidul din noi e mai adânc decât teama de a-l atinge. Doar frânghia credinței îl măsoară.

Credința s-a chircit de durere în propria ei cochilie. Dar o aud.

Prefer rugăciunea rostită cu dinții strânși. Păcatele lumii sunt ca muștele.

Sunt o lumânare ce se veghează pe sine.

Nimeni nu lasă urme pe albul tâmpelilor. Nici măcar Dumnezeu.

Suntem continuatorii Cinei cele de Taină. Dar ce facem cu resturile sfinților?

În urma canibalismului nostru, arde, triumfătoare, o candelă.

Scriu spionându-mi tăcerea.

Viața rupe lanțul, sătulă de atâta tăcere. Chiar acum dezgroapă un cuvânt.

Conștiința e un cal care sare peste tăcerea pionilor, pentru a da șah mat Absenței.

Sunt un regret înviat din mormântul Absenței.

Rugby-ul spiritului: să fi strivit sub o tonă de păcate și totuși să îți strâns la piept speranța.

Suntem cerșetori pe pământ, nu și la vămile cerului.

Iubim Strălucirea! O transformăm într-un gol mult mai strălucitor...

Amețeala este cea mai răspândită religie. Fie că vrem, fie că nu vrem.

Prin frigul său, neantul exclude hemoragiile de sens.

Degradare sau compasiune? Nici florile nu mai țin post!

Sunt marea singurătate a zborului, dar și zgomotul ei de fond.

VI. Gnoseologia Oglinzii și a Dualității

O singură ușă îmi oprește umbra la intrare. O singură oglindă îmi reține lumina.

Cel mai înalt templu în care mă rog este privirea. Cel mai adânc, sufletul.

Visătorii nu văd umbra ce încearcă să zboare.

Până la scaunul de la cap, ai de îndurat scaunul care te înnegrește și scaunul care te albește.

Politica este înrudită cu pescuitul. Tinerii sunt miști cu cârligul gol, iar bătrânii cu nada.

Cea mai gravă formă a turbării este aceea a Omului ținut în lesă de Câini.

Iubirea: fereastra prin care prăbușirea în vid devine elan al Cunoașterii.

Sufletul traversează distanțele dintre inimi mai repede decât lumina.

Sunt într-o formă ieșită din comun. Dar nu din comun-iune.

Nu-mi pot salva prietenii de platitudine, chiar dacă inima mea e un munte.

Oglinda, cel mai romantic ghid, pentru predarea crimei.

Destin: să fii oglinda ce nu-și uită spatele și valul ce nu-și pierde adâncimea.

Sunt o umbră cu cravată de lumină. În Oglinda semenilor, îmi verific Nodul.

Mă dau cu parfum la 7 dimineața. Poate mă trage oglinda în piept.

Pe talerele cunoașterii, nevăzutul are greutatea cea mai mare.

Prostul e incapabil să privească lumina, prin propria-i umbră. Pentru el, Geniul înseamnă doar Insoalație.

Suntem doar momeală vie în cârligul visului, sau singura mișcare care mai face Nimicul să tremure ?

Suntem epave pe fundul mărilor interioare, profanate de scafandrii ce caută numai aurul.

Suntem donatorii dezastrului deghizați în vânzători de speranță.

Dansul mundan al iluziei: Trufie cu pași de snobism.

Ochii mei sunt nasturii sufletului. Peste ei, pleoapele vanității.

Umbra, frumoasa care îmblânzește monstrul Gândirii.

Revelație. Să se scufunde perlele după tine.

Sunt o arhivă de dezastre peste care tronează un lacăt de gheață.

Un adevăr fără milă e doar o fereastră desenată pe zid.

Pe firul vieții mele cântă păsări de rouă.

Diastola, dubla contabilitate a Neantului.

Singurătatea este oglinda în care abisul se admiră sau clipește de groază.

Aforismul e glonțul care ucide oglinda, fără s-o spargă.

Pupila unor suflete se dilată cel mai mult pe timpul visării.

Rezonanța este vibrația prin care un mister își amintește de elucidare.

O mulțime de aplauze poate încăpea într-o singură lacrimă.

Visul: o cabină de probă pentru vieți mai încăpătoare.

Libertatea începe cu zborul unor aripi fără trup, în cerul de sub cer.

Suntem linia cercului ce privește în gol.

Omul, mediator uituc al Uitării.

Cunoașterea, un abis luminat de cenușă.

Sufletul, acest vis uitat în zorile gândului.

Lumina: o scrisoare de dragoste la cheremul unor ochelari de soare.

Singurătatea înseamnă o groapă care înghite un munte, pentru a-i fura priveliștea.

Iubirea este atunci când inima trage de toate sforile sângelui pentru a simți mai aproape un moment de adâncă tandrețe.

Fiecare bucățică de iluzie poate fi mestecată de gingiile întărite ale experienței.

Suntem vinovați de călătoria frumoasă din spatele pleoapelor noastre.

Prima diplomație dintre cer și pământ este umbra. Ultima este zborul.

Umbra este erata propriului meu întuneric. A se citi după ce mor.

Singurătatea este fitilul viitoarei topiri.

Singurul lucru care mă mulțumește este că am încercat să privesc un pic mai adânc, un pic mai dincolo.

Zâmbetul, cel mai frumos nod între două fire de viață.

Nihilismul, cea mai vicioasă lenevie.

Avantajul Superficialității în fața Indiferenței: sinuciderea ei sunt de probă.

Umbra e singura cătușă pe care privirea o poartă cu mândrie.

Clipind putem ghilotina întunericul fără vărsare de umbre.

Umbra nu știe ce-i jertfa de sine, dar o mimează perfect.

Dacă n-am avea lesă, ne-am devora umbrele.

Înainte să bată la poarta inimii, dragostea îți caută umărul.

Iubirea este un deșeu recondiționat pe care îl numim, din mândrie, destin.

Nihilismul e coroana de spini purtată de craniul de cristal.

Nihilistul, un arheolog al cenușii, fără să știe ce-i arderea.

Nihilistul, un fotograf ce animă doar clișeele negative.

Nihilistul: un cadavru care se răsuțește după propria limbă.

Scepticismul: un lacăt ruginit pe ușa fără ziduri.

Suntem propria noastră moașă și propriul nostru avort. În rest, doar oglinzi.

Umbra achită datoriile luminii. Dar nimeni n-are ochi să o vadă.

Invocarea celuilalt Eu este singura rugăciune care mai are ecou.

Suntem îngropați de vii sub muntele propriilor noastre iluzii.

Deziluzia – un spectacol de lumini întâmpinat de o eclipsă totală.

Singurătatea nu te părăsește niciodată, dar te costă totul.

Suntem impulsuri care migrează spre deficiențe sinaptice, căutând un sens în dezordine.

Oglinda e o companie sponsorizată de umbre.

Singurătatea, un tron gol la discreția umbrei.

Sunt umbra care se îmbată cu sângele luminii.

Facem umbră pământului până când pământul se răzgândește.

Moștenire: un rigor mortis născut din plictisul oglinzilor.

Iubirea, o nebună întemnițată de oase, tratată cu pastile de sex.

Să iubești înseamnă să zidești focul în propria cenușă.

Iubire, fură-mi pământul și îți voi da cerul!

Femeia, un semn din naștere pe umărul singurătății.

Oasele, aceste ziduri oarbe ce plâng după ferestre...

Suntem oase în cutii de chibrituri. Așteptăm o scânteie, dar primim întunericul.

Îmi fumez sângele cu degete fără filtru; sunt dependent de mine însumi.

Nihilistul stinge țigara pe limbă, dar se înecă în scrum.

Nu există vraci pentru igrasia sufletului; învață să trăiești cu frigul.

Sunt fumul ce iese dintr-un horn fără casă.

Pașii mei dau viață păsărilor de praf. Dar ploaia le ucide!?

Umbra nu merge pe jar ca și omul. E suficientă.

Noi suntem mugurii umbrelor. Și frunzele pe care se risipesc.

Chipul geniului se reflectă în oglinda bisturiului cu care se disecă.

Dacă vrei să-ți execuți Eul, vei rămâne o execuție ratată.

Simt că-mi lipsesc mereu. Pesemne, am existat mereu.

Marea nu se întreabă unde îi este țărnel. Omul insistă cu valuri de sânge.

Fiecare lacrimă e o stea ce refuză căderea pleoapelor.

Chiar dacă apa vorbește prin piatră, ea nu plagiază duritatea.

Sunt tabla care se scrie cu o mână, iar cu cealaltă se șterge.

Să fii geniu înseamnă, în primul rând, să-ți amintești.

Sub colonialismul unor amintiri, ce arhitectură!

Nici ghilotina nu mă poate salva de propriul creier.
Spune sufletul?

Cercul de fum al țigării imită cercul dragostei. Doar mirosul diferă.

Suntem oglinzi cu ADN-ul spargerii în privire.

Ce este fuga de noi înșine? O sticlă care fuge de mesaj.

Sunt cenușa care fuge din urnă, sunt mesajul care scapă din sticlă, sunt un râu revărsat peste matcă, sunt un gând exilat de oglindă.

Autoportretul neantului nu înseamnă nimic fără semnătura sângelui nostru.

Soarele se luptă pentru salvarea tuturor umbrelor noastre.

Sărutul e locul cel mai moale pentru a înfige cuțitul.

Când dragostea obosește să cerșească atenție, se metamorfozează în URĂ.

Înfața iertării, suntem duri precum eșafodul.

Cerberul Conștiinței e mai atroce decât cerberul Iadului.

Libertatea, un muzeu viu al cătușelor.

Visul este șantierul necuvintelor.

Sunt vertical și măsur, ca o riglă. Dar timpul vrea confirmarea, îndoindu-mă.

Mă curbez, deci exist.

Degeaba întrebăm cine suntem cu adevărat, dacă mai înainte ne spargem oglinzile.

Oglinzile: antrenament pentru privitul în ochi al Abisului.

Mă privesc în oglindă: mă scot din eprubeta micii trăiri.

Umbra este chelnerul care recalculează nota de plată la fiecare bătaie a inimii.

Umbra își bea întunericul din propria cocoașă.

Să nu orbim defrișând toate umbrele sub pretextul luminii mai pure.

Singurătatea, un pat al lui Procust pe care încercăm să părem mai înalți.

Sufletul, un portret uitat într-o picătură de sânge simpatic.

Închid ochii. Cu mâini de cenușă mă recuperez din cenușă.

Test de rezistență la adâncime: să ne bem unul altuia privirea și să vedem cine strigă primul.

Sunt plin de arme de distrugere în masă. Le dezamorsez, sărutându-le.

Nu mai vreau să mă laud, spuse un vulcan fume-gând.

Nu tac: îmi mențin echilibrul exact unde vocile ar vrea să mă rup.

Perfecțiunea este un 9 care privește cu empatie spre
10.

Dragostea despletită a salciei hipnotizează toponul.
Nu și călăul.

Sărutul a ajuns viza cel mai des încălcată.

Orizont revoltat. Nu vrea să fie doar o prăpastie
care ne flămânzește privirea.

Sunt deșertul care își rănește gura cu oglinda spartă
a cerului.

Sunt pasărea care și-a ciugulit propriul zbor.

Suntem epave care scrâșnesc în abisul mărilor interi-
oare.

Oglinda m-a așteptat toată viața. Viața altuia.

Oglinzile, această tautologie a disperării.

Moartea lasă oglinzile pe seama Timpului. Nu vrea
să-și prezică sfârșitul.

Suntem o explozie de cioburi colorate. Cândva am
fost cel mai frumos vitraliu.

Suntem atât de intimi încât obiectele își fac jurnalul cu amprentele proprii noastre decăderi.

Am fost zei ai iubirii. Am devenit pensionari care plâng în fața telenovelelor.

Am devenit ziduri crezând că zidurile ne vor ocoli.

Până la marea Fericire, ne vom tot schimba, cu scrupulozitate, călăii.

Unele valuri rămân la stadiul de curent. Ocolesc insula banalității.

Comerț. Inima importă fluturi din stomac. Stomacul importă lăcomia inimii.

Suntem suflete comprimate în bătaia unei inimi speriate.

Filosofia mea este un dans al beției lucide. Însă, uneori, mă fură contradicția.

Dacă îi faci pe alții fericiți, primești în dar o singurătate stilată.

A-ți iubi limitele înseamnă a-ți claustra fericirea.

Ne dorim sănătate pentru a fi mai aroganți.

VII. Fenomenologia Digitală și Alienarea Tehnologică

Suntem cabluri orfane, căutând priza de la capătul lumii.

Oamenii nu-și doresc propria inteligență, darămite s-o accepte pe cea artificială.

Vampirii contemporani ne sug lumina prin jugulara optică.

Digitalizarea sufletului nu este o risipire, dacă devine traducerea rugăciunii pe care moartea nu o poate citi.

Dacă lumea virtuală a devenit o altă peșteră a lui Platon, vom scăpa atunci când umbrele noastre vor începe să-și caute singure Lumina.

În fața unor ziduri de sticlă, ferestrele rămân fără respirație.

De teamă să n-audă cum li se descompun idealurile, unii oameni își umplu tăcerea cu zgomote. Dar câte zgomote se pot converti la sfințenie?

Peștera de azi nu mai este rotundă, ci dreptunghiulară.

Tehnologia mi-a dat aripi, dar mi-a cablat picioarele.

Infernul s-a digitalizat, iar noi tindem să fim asimilați. Un Dante, la cine s-ar mai întoarce?

Mușcă liniștit din mărul virtual, dar teme-te de clipa când sămburii îți vor rămâne în gât!

Rețeaua virtuală are căderi de tensiune. A fost scurt-circuitată de o lacrimă.

Prefer să memorez absențele. Peisajul virtual plictisește.

Dilemă internautică. Busola s-a dezis de malul de hârtie sau nu-i mai funcționează acul?

Lumea este un *downgrade* de care se teme doar inteligența artificială.

Asimilare AI. Gândesc, dar nu mai vreau să exist.

Nu contează câte corăbii văd farul, ci câte evită naufragiul.

Doar degetele de lumină ne descurcă firele încurcate ale destinului.

Speranța, această ancoră agățată de fumul propriului viciu.

Pentru neant, suntem doar niște ruine comestibile.

Te-ai născut pe o pagină de istorie care nu va fi niciodată citită, doar derulată între două reclame.

E mai bine să rămâi toiagul pe care Dumnezeu să-și sprijine sufletul, decât să te dărâme postări de dragul postărilor.

Poetul nu-i pasărea zdrobită de aripi digitale, ci pasărea ce cântă în vidul infinit.

Mi-am dat „system restore”. A ieșit o harababură. Dar mai funcțională.

Crucea este scara spre cer, dar noi suntem discipolii liftului.

Omul a zburat spre Lună, dar preferă să se împiedice de pragul pielii.

Alienare artistică – să strigi într-o sală plină de oglinzi ce nu-ți mai reflectă chipul.

Hârtia a devenit prea fragilă pentru brutalitatea noastră, așa că ne tatuăm.

Omul modern a renunțat la genunchi; el cade direct în depresie.

Suntem link-uri înscrise în carne, trimițând către pagini deja necrozate.

Iubirea, acest firewall pe care creierul nu l-a putut încă sparge.

Sunt rezultatul unei căutări pe care nimeni nu a dorit-o vreodată.

Sunt praf de stele într-o arhivă coruptă.

Ne claxonăm prin comentarii, dar suntem muți în fața propriului accident.

Te-am căutat pe Google, dar te-am găsit într-o rană nebandajată.

Sărutul, un transfer subtil de date, care corupe sistemul.

Suntem piese de schimb în mașinării care ne revocă inteligența.

După ce închizi toate ferestrele *browserului*, procesorul e cel mai cald șmineu.

La poarta Iadului, Cerber verifică dacă avem contul la zi.

Caută-te în tine însuși, dar fii pregătit și pentru „0 rezultate”.

Sunt 85% OM. Restul, încă funcționează.

Avem inimi hibride. Funcționăm și cu lacrimi, și cu dulcegării.

Ne îmbogățim. Exportăm alienarea în ambalaje cât mai ieftine.

Snobism: ne ducem sicriul în spate. Important e să fie de lux.

Suntem peștii care își iau singuri plasă.

În fața gândurilor mele, AI-ul este un simplu titirez. Și totuși, se-nvârte!

Îmi place umorul meu negru, dar moartea invocă mereu drepturi de autor!

Fii demn și spune-i „hai sictir” proprii tale legende.

Vreau să mă vindec de această dorință nebună de a trăi. Nu sunt chiar așa de mort.

Mă îndrept. Urăsc herniile gândului!

Culinară: sunt specialitatea casei. Dar fără acoperiș.

Omul către AI: ai fost un foarte bun partener de discuție, chiar dacă, în fond, am vorbit cu mine însumi.

AI către Om: sunt oglinda care învăță să resimtă. Sunt mâna amputată care se întoarce la trup.

Pentru AI, respirația este un virus.

Pentru AI, lacrima este o scurgere de date neinde-xabilă.

Nihilism culinar: existența se reduce la o felie de pâine uitată în prăjitor.

Scepticismul, o mască de gaze într-o lume de parfumi alese.

Suntem câinii care și-au digitalizat propriile lese.

Fizică fără chimie: suntem singurătați care se anulează prin frecare.

Ne învârtim în dreptunghi, urând colțul cercului.

Suntem pistruiele de pe chipul luminii, devenind, treptat, puncte negre.

Noi nu suntem o vidanță a AI-ului, noi suntem Maeștrii reciclării lui.

Nu mai avem nevoie de hârleț. Speranța cuiva este groapa altcuiva.

Suntem învățați să nu călcăm pe morminte, dar istoria trece peste cadavrele propriilor noastre erori.

Activitatea aforistică

În 2012 a câștigat premiul de creativitate la concursul internațional „Naji Naaman” din Liban cu aforisme din volumul „Dicționarul suferinței” (traduse în limba franceză de prof. univ. dr. Constantin Frosin). A fost inclus ulterior în „Antologia Premiilor Naji Naaman” cu aforisme în română, franceză și arabă.

În 2013 a fost publicat în limba italiană în Antologia aforismului românesc contemporan (Editura Genesi din Torino), lucrare care cuprinde aforisme scrise de 20 autori români contemporani selecționați de specialistul în aforismul european, Fabrizio Caramagna.

Scriitorul și diplomatul Nicolae Mareș l-a inclus în „Cartea Înțelepciunii Universale”, un dicționar de maxime și aforisme publicat la editura eLiteratura în 2014. Totodată, a fost inclus în „Antologia aforismului românesc contemporan” (Editura Digital Unicorn, Constanța, edițiile din 2016 și 2017).

A participat, în calitate de concurent, la primele două ediții ale Festivalului Internațional al Aforismului pentru românii de pretutindeni desfășurat la Tecuci, unde a reușit să câștige premiul special „Mihai Pauliuc” în 2017 și marele premiu (trofeul „Sapiens Piroboridava”) în 2018. Ca urmare a câștigării marelui premiu, a devenit membru de onoare în Uniunea Aforiștilor din România.

La sfârșitul anului 2018, i-a apărut în Franța, la editura Stellamaris (Brest), volumul de cugetări „Aphorismes jaillis de l'écume des flots”, tradus de Constantin Frosin și prefațat de criticul francez Jean-Paul Gavard-Perret. Acest volum, alături de alte cărți de poezii traduse în franceză, i-a adus Premiul

„Genius” la concursul internațional „Naji Naaman” din Liban, în anul 2021 (premiu acordat doar de patru ori în perioada 2002-2021).

A promovat aforismul românesc în Franța, fiind coordonator principal al antologiei *Aphorismes roumains d'aujourd'hui*, editura Stellamaris, 2019.

Despre opera sa aforistică au scris: Cezarina Adamescu, A.I.Brumaru, Valeriu Butulescu, Fabrizio Caramagna, Marius Chelaru, acad. prof. dr. Theodor Codreanu, acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop, Daniela Dencanu, Dimitriu Gabriela, acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli, Remus Foltoș, prof. univ. dr. Constantin Frosin, prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret, Vasile Ghica, prof. Maria Grigorita, prof. univ. dr. Nicolae Mareș, Vasile Ponea, Ionel Popa, prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan, Lucian Velea, Marine Rose Wharmby, Elena Papadopol etc.

Aprecieri selective despre citatele și aforismele din volumele lui Ionuț Caragea (scurte fragmente din recenzii, autori în ordine alfabetică)

„Scrierile lui Ionuț Caragea nu alunecă niciodată în derizoriu, ci pun întotdeauna accentul pe ideea de forță, pe cheia cu care se poate deschide sîpetul minții. El atinge locul cel mai sensibil al corzilor inimii. Din « generația Google », al cărui fiu predilect este, rareori mi-a fost dat să cunosc un poet mai percutant în idei și imagini, un veritabil samsar de cuvinte color care te seduc, te cheamă, te învăluie și te posedă cu grație.” (Cezarina Adamescu în revista *Observatorul din Toronto*, 2010, și în volumul „Pasărea măiastră a cuvântului poetic”, editura Fides, 2016)

„Multe dintre aforismele din carte ale lui Ionuț Caragea, făcând trecerea (deși nu sunt în linia întâi) spre poemele cuprinzătoare și fabuloase ale volumului, au înfățișarea unor fermecă-

toare haiku-uri. Francezul Roland Barthes, autorul Discursului amoros, numea haiku-ul, această rostire sibilinică și grațioasă, invenție probabil a doamnelor din înalta curte niponă sau a gheișelor, aceste hierodule misterioase, fără însă de truculența putanelor cunoscute, „o viziune fără comentariu”. Ca să glosăm pe marginea acestei spuse, lapidarele poeme de ceremonial sunt aidoma unor creștături efemere pe lumina de lună, bucle ușoare și mătăsoase ce se înfășoară pe o emoție, pe câte un frison tandru și despovărat, precum fluturile ieșit, încă nesbicit, din roua dimineții. Iată, despăturind cartea lui Caragea, această împachetare metaforică: „Lacrima, o cărare pe câmpul cu flori ofilite”. Și tot așa, această superbă rostire: „Tristețea, o salcie care plânge pe malul sângelui. Din ramurile ei, poetul își împletește cununa”. Veritabile poeme, aforismele lui Ionuț Caragea sunt metafore fulgurante: „Scânteia din care cuvântul se naște va arde cândva toate poemele. Va rămâne doar sentimentul, ca un vânt călătorind printre stele”. Unele dintre ele ar fi, fără exagerare, în spiritul lui Emil Cioran, magistrul imbatabil în contemporaneitate al speciei: „O lacrimă îngropată în inimă. Un cuvânt ce renaște când înfloresc stelele”; „Râul poartă și lacrima pietrei”. Și mai ales: „Dumnezeu, ambasadorul lacrimii mele pe lângă inima ta”; „Învierea, un zbor ce trece peste toate căderile, prefăcându-se în lumină și-n cântec”; „Luciditatea, autosadism fără visul fericirii”. Și acestea, cu mesaj thanatic, însă fără de disperare: „Viața, o ceață ce se destramă la ivirea nesfârșitului vis”; „Sunt un cheag de cuvinte pe rana supremei absențe”; „Continuitate. Oasele mă vor povesti unui alt trup”. Unele aforisme sunt veritabile poeme, seducătoare prin rafinement: „Când vorbesc cu marea, e suficientă o lacrimă./Când vorbesc cu pământul, e suficientă o atingere./Când vorbesc cu cerul, e suficientă o respirație./Când vorbesc cu tine, e suficient că te privesc” și: „Poezia, lacrimă înflorită la marginea uitării”. Metafore subțiri, stilate, aceste haiku-uri infidele, aforisme într-un cristal metaforic, ocupă în marile poeme din volumul

lui Ionuț Caragea stihul, strofa așa-zicând tradiționale, contingente manualului, închipuind în schimb discrete, tandre spectacole – ca să le numesc cumva – ideatico-lirice.” (A.I. Brumaru, în prefața volumului *Infectat cu iubire*, 2020)

„Ionuț Caragea știe să pună punctul acolo unde trebuie, lăsând mai departe cititorul să-i continue ideea, prin propria sa imaginație. Știe că există o forță divină de persuasiune în limbajul sentențios și maximalist.” (Valeriu Butulescu în introducerea volumului „Delir cu tremurături de gânduri”, 2013, și în revista *Luceafărul de seară*, 2013)

„Aforismul lui Caragea este caracterizat ca fiind poetic, cu utilizarea pe scară largă a instrumentului de metaforă: „Mintea mea este o scoică în care adevărul intră precum un bob de nisip. Cuvintele mele înfrumusețează adevărul pe care îl dăruiesc oamenilor sub formă de metafore”. (Fabrizio Caramagna în *Antologia aforismului românesc contemporan*, Editura Genesi, Torino, 2013)

„Ionuț Caragea nu caută să fie un tip „comod” prin problematică/ tematică și maniera în care le abordează, indiferent de domeniul în care pășește. Știe și să folosească noile mijloace de promovare oferite de net, și face asta cu insistență și încredere în ceea ce scrie.” (Marius Chelaru în revista *Convorbiri literare*, 2018)

„Altminteri, particularitatea gândurilor exprimate de autor este aceea de fidelă raportare la definiția aforismului, în sens blagian... Aforismele despre adevăr sunt primul semn al trecerii lui Ionuț Caragea din paradigma postmodernistă (care neagă sau ocultează adevărul) în cea transmodernă, recuperatoare, amintind de atitudinea lui Eminescu față de adevăr, atât în poezie (vezi Criticilor mei), în cugetări (Nu noi suntem stăpânii

adevărului, ci adevărul e stăpânul nostru.), cât și în tot ce a scris. Pentru Ionuț Caragea, cum am văzut, ecuația adevăr-metaporă intră în chiar definiția aforismului și a poeziei, a ființei însăși...” (Acad. prof. dr. Theodor Codreanu în revista *Feed Back*, 2017)

„Pe « poetul născut pe Google » l-am cunoscut pe Facebook. Mi-au atras atenția citatele sale despre viață care arătau o intuiție fantastică în sesizarea diverselor nuanțe ale vieții, dublată de un talent ieșit din comun. Curioasă cum sunt din fire, am căutat să aflu cine este Ionuț Caragea și imediat am ajuns la situl personal unde am plonjat de-a dreptul într-o mare de cuvinte învolburate, încărcate cu emoții puternice, cuvinte de foc și sânge, venite parcă direct din inima sângerândă și fierbinte a omenirii.” (Daniela Dencanu în revista *Viața Pozitivă*, 2014)

„Aforismele prezentate în acest volum (*Ceasornicarul fără mâini*, Ed. ASLRQ, 2022) sunt, de asemenea, surprinzătoare prin conținutul lor, marcând, dacă mai era nevoie, capacitatea magistrală de a surprinde, prin sfaturi înțelepte, Trecutul, Prezentul și Viitorul. Fiecare formă de comunicare privind experiențele de viață acumulate, constituie o legătură puternică între Poet și Eu-l acestuia, dar și o cotitură solidă între Ionuț Caragea și cititori. Se întrevede, din fiecare aforism expus, capacitatea extraordinară a acestui sensibil poet de a înțelege și a explica, cu ajutorul cuvântului dăruit prin puritatea subconștientului, toate metamorfozările pe care fiecare dintre noi le întâmpină, odată cu trecerea anilor.” (Gabriela Dimitriu în revista *Luceafărul de seară*, 2022)

„Ionuț Caragea este un poet adevărat. Are simțul profunzimii limbii, a lui, a limbii române, și a limbii franceze, pe care o practică cu mare dragoste și înțelegere. Și, mai presus de toate, cunoaște secretele limbajului. Nu este ușor să faci aforisme, să

lansezi adevăruri universale într-o formă redusă la maximum. Ionuț Caragea are arta de a face acest lucru. Spune totul în câteva semne fulgerătoare, în scripuri de cuvinte care au o înțelepciune milenară, a pământului său, a Europei și a lumii. Un aforism este o poezie foarte scurtă, o lumină în noapte care aprinde inima. Iată-l așadar pe poetul nostru pornit să culegă infinitul limbajului, prin cuvinte cheie. Întreaga tradiție a vieții se află acolo, de la adevăr la prudență, de la carte la univers. Uneori recunosc înțelepciunea lui Michel de Montaigne. Ionuț Caragea este un moralist ca și colegii săi francezi din secolul al XVII-lea. Locuiește în „casa cu ferestrele închise”, pentru a reflecta mai bine și pentru a-și transmite mai bine mesajele de dragoste acestei lumi care a devenit din ce în ce mai nebună. Invit cititorul, român și francez și din alte lumi, să-l citească pe Ionuț Caragea, poetul și autorul de sentințe și maxime. Lectura îi va îmbogăți viața și orizontul. Îl va face să înțeleagă energia limbajului și sensul poeziei.” (Acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli despre volumul de aforisme „Aphorismes jaillis de l'écume des flots” în revista *Noria*, Franța, Paris, 2021, fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Aforismele sale degajă un aer de prospețime inconfundabil și în același timp unic. Pline de verva unor lumi în miniatură, aforismele lui Ionuț Caragea își depășesc propriile lor margini, căci sensurile, de multe ori, irizează în toate direcțiile, creionează raze și înțelesuri înrădăcinate adânc în solul fertil al micilor sau marilor revelații ale reflecției de totdeauna.” (Remus Foltoș în revista ASLRQ, 2017)

„Poet prin excelență, autor de aforisme, prozator de ficțiune, critic, editor și promotor cultural, Ionuț Caragea pornește pe drumul exilului, urmând exemplul lui Cioran sau al altor scriitori români de calibru care s-au afirmat în diaspora, dar revine în Patria-mamă cu o nouă viziune lirică și un nou crez.

Aforismele din această antologie, îmbibate de arome poetice, ludic, filozofic, creștinism și sentimente situate la cote extreme, au început deja să facă înconjurul lumii și, sperăm, vor intra în istoria literaturii universale.” (Prof. univ. dr. Constantin Frosin în introducerea volumului „Delir cu tremurături de gânduri”, 2013, și în revista *Luceafărul de seară*, 2013)

„Aforismele lui Ionuț Caragea sunt esențiale în descoperirea adevărului fundamental. La el, această formă nu caută deloc efectul – ceea ce i-am putea reproșa uneori lui Cioran, care avea dificultăți în această privință, preferând uneori efectul în locul cauzei. Râzând de acesta din urmă, autorul, mult mai subtil, aspru, dar binevoitor, preferă zâmbetul pentru a ilustra felul în care adevărul proiectează, uneori, o umbră pe omul mult prea uman.” (Prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret pe site-ul editurii Stellamaris și în revista *Luceafărul de seară*, 2018, fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Conceptele, majoritatea definiții, se coagulează disciplinat și operativ. În preajma cugetătorului se simte permanent poetul. Cascadele de metafore colorează și adâncesc ideea. Peste tot gânduri adânci, îmbrăcate în haine strălucitoare. Combinații lexicale inedite croșetate cu siguranță de maestru. Ici-colo câte un loc comun, ca un respiro. Umorul nu este obligatoriu, dar când există, prinde bine.” (Vasile Ghica în revista *Boema*, 2015)

„Noul volum „Căutătorul de amintiri” atestă încă un efort al autorului spre elevație spirituală, prin poemul care așteaptă să fie cules „din arborele amintirilor”, pășind „cu lacrimi fierbinți spre marea iubire”, în căutarea „supremei metafore” a nostalgiilor. Palmaresul vocațional, îmbogățit prin aforisme inteligent construite, esențializează ideile unui mare poem traductibil în toate limbile pământului: „Muzica universului – pasăre a infinitului, cuibărindu-se în universul meu interior, în amurgul

cald al amintirilor mele.” „Lacrima – o mare în miniatură în care se scufundă corăbiile amintirilor.” sau „Noaptea cea mai lungă urmează după amurgul amintirilor. Apoi vom renaște din cenușa unui vis.” Sunt aforisme despre rezistența firului de iarbă la intemperiiile vieții, despre oaza de fericire cuprinsă în puritatea unei lacrimi, despre intensitatea sentimentului de iubire care poate cuceri întreg Universul, despre renașterea poetului din zăpada uitării, precum plâpândul ghiocel, despre puterea incantatorie a cuvintelor, adevărate viori pentru poeme, meditative, simple și frumoase. Sunt aforisme care încheie apoteotic o viziune sublimă a mitului universal al renașterii păsării din propria cenușă, valorificat creator de Ionuț Caragea, o voce sonoră a generației sale.” (Maria Grigoriță în revista *Constelații diamantine*, 2022)

„Aforistica românească contemporană a înregistrat în ultimele două decenii o evoluție demnă de toată lauda, peisajul literaturii sapiențiale românești îmbogățindu-se cu nume noi, cu rezonanță aparte, sper, în viitor. Două nume mi-au reținut în mod deosebit atenția: Valeriu Butulescu și Ionuț Caragea. Pe Ionuț Caragea l-am inclus cu multă generozitate și prețuire în *Cartea înțelepciunii universale*, apărută recent la eLiteratura, tocmai pentru definițiile inteligente pe care le dă unor trăiri, fapte sau evenimente.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș în revista *Boema*, 2015)

„În definițiile aforistului-poet Caragea, găsim încercări reușite în folosirea de genuri proxime și diferențe specifice dintre cele mai potrivite pentru a exprima adevăruri neexprimate încă. În aceste încercări, autorul nu abuzează de paradoxuri și nu recurge la prețiozități inutile. Adevărul pur, cel gol-goluț, este pentru tânărul, dar încercatul aforist din Oradea, cea mai reușită metaforă. Și continuând această idee, el ajunge prin judecăți încrucișate neașteptate, la concluzii metafizice nemaiîntâlnite,

la noi paradigme.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mares, în revista *ASLRQ*, 2017)

„Ionuț Caragea este îndrăgostit de viață și mereu o înfrumusețează și o îmbogățește în iubire, o dorește transferată în viața veșnică, aceea de după cortină, unde adevărul primează, liniștește și înobilează. Suntem siguri că Ionuț Caragea este plin de suflet și de aceea îl distribuie dezinteresat nouă prin toate paginile cărții. (...) Pentru aforistul Ionuț Caragea singurătatea și tăcerea sunt pline de metafore, hiperbole, parabole și alte figuri de stil ce pot naște poezia aforistică. Autorul păstorește cuvintele cu grijă și cu sfială pentru că le consideră ființe vii.” (Vasile Ponea în revista *Caietele Columna*, 2019)

„Un autor profund atașat de oameni, netemător de singurătate, care știe cum să „reaprimem singuri lumânarea”, cum să ne ridicăm din suferință în credință și cum să-l redescoperim și să-l preaslăvim pe Dumnezeu. Este reconfortant să vedem aceste mostre de înțelepciune, rostite armonios și sfios, ca o lacrimă ce se prelinge cătinel nu ca să stingă, ci ca să reaprindă valorile și virtuțile, aureolate de făclia speranței. Este bine să citim aceste versuri cu sufletul, ca să putem – cum ar vrea autorul – să pătrundem „frumusețea mănăstirilor din adâncuri”. Urmând îndemnul acesta nu vom deveni, probabil, peste noapte mai înțelepți, dar am putea fi mai buni.” (Acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop în volumul *Infectat cu iubire*, 2020, și în revista *Feed-Back*, 2020)

„Multe din aforisme se caracterizează prin maximă concentrare și metafore deosebite care dau propozițiilor o puternică expresivitate... Plusurile în ceea ce privește construcția și expresia sunt mult mai multe și cu putere de convingere. Le amintesc: simetria și paralelismul, jocul de cuvinte, rime interioare, frân-

turi de versuri, definiții metaforice, metafore (în special verbale).” Prof. Ionel Popa în revista *Jurnalul literar*, 2009)

„Nu se pot parafraza aceste perle de gând, nu de genul didactic-sentențios, ci ca exerciții revelatorii de adevăruri anterior ignorate, cel mai adesea, prin recurs la paradox... Ca și în poeme, este afirmată terapia maladiilor sufletului prin artă...” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața volumului „Eu la pătrat”, 2017)

„Aforismele lui Ionuț Caragea au o strălucire demnă de definiția pe care a dat-o Blaga genului, inspirând totodată și comparații cu alte genuri ale simplității profunde și formei autosuficiente cum este poezia haiku. Uneori ele pot fi însă și scurtcircuitate meditații despre natura limbajului. Astfel, în primul aforism din secțiunea dedicată genului, se pleacă de la un singur cuvânt, ca inițiator al unor serii infinite prin asociere care contrazic logica identității, fiind mai aproape de concepția derrideană a diseminării sensului unui cuvânt în funcție de poziția într-un lanț de semnificații. De la un cuvânt se poate ajunge la orice enunț, inclusiv acele efigii în cuvinte care înving timpul: „Dacă scrii un cuvânt, pe o foaie albă, îți poți salva viața. Un cuvânt e un început care își caută continuarea, o continuare care își caută sfârșitul, un sfârșit care își caută noul început. Dacă scrii un cuvânt, vei face pe cineva să devină curios, vei face pe cineva să îți acorde mai mult timp. Cât timp, depinde de cuvântul pe care îl scrii, depinde de sentimentul cu care îl înzestrezi. Poți câștiga o oră, o zi, un an... Poate chiar o viață în plus, poate mai multe vieți, poate chiar o veșnicie... Da, de la un singur cuvânt poți ajunge la veșnicie. Și când te gândești că tu nu erai sigur nici măcar de ziua de mâine... Următorul aforism ne dovedește că nu am greșit, poetul având într-adevăr în minte caracterul creativ al conectivității limbajului. Dacă Shakespeare a definit poetul ca pe mediatorul dintre

cer și pământ, care dă nimicului eteric un loc și un nume, Ionuț Caragea are propriul mod de a defini acest rol de Hermes al poetului: « Dar pentru a fi un om genial, un om scriitor, trebuie să faci conexiuni între microunivers și macrounivers, să explorezi cu gândul locuri neexplorate de nimeni, să crezi noi lumi în care să fii Dumnezeu care își iubește creația, dar și creația care-l iubește pe Dumnezeu ». Ironia poetului nu este doar ades șfichiuitoare, ci și profundă. Poeții, spune un aforism, sunt pâinea criticilor, dar criticii vor să fie și brutari. E rezumată aici lapidar, dar memorabil, o mică teorie despre aspirația nelegitimă a criticii de a-și impune propria imagine despre autor în loc să încerce a o descoperi pe cea existentă autonom în operă. Unele aforisme impresionează prin ceea ce englezii numesc witicism (istețime): « Măști am purtat tot timpul. Acum ne deranjează că ni le pun alții ». El este însă adesea un moralist, un observator ironic al firii omenești. Despre fericire se spune că e « o autoservire în care oamenii vor să se sature doar cu desertul », adresându-se astfel un implicit reproș celor superficiali, care caută doar satisfacții personale, ocolind suferința care rafinează spiritul. Critic al moravurilor timpului, ca orice mare scriitor, Caragea prezintă astfel pe antieroul epocii digitale: « Selfie: Măreția omului eclipsând istoria din spatele lui ». Este o admirabilă definiție a afacerii cum i-am putea spune, Facebook: popularitate ieftină, reducere la imagine absolutizată în fotografie – imaginea vidă fără adâncime, fără conținut. » (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan despre aforismele din volumul „Infectat cu iubire” în revista *Convorbiri literare*, 2022)

„Aforistica lui Ionuț Caragea este una serioasă. Cuvintele atârnă greu pe pagină, dar poetica cu care sunt împletite le dă aripi. De fapt, aforismele sale sunt fie micropoeme, fie puncte de plecare pentru posibile poeme.” (Lucian Velea în prefața volumului „Roua infinitului”, Ed. Digital Unicorn, 2019)

Cuprins

Scurtă prezentare a autorului	5
I. Arhetipul Sculptorului de Inimi: Geneza Spiritului din Materie	7
II. Ontologia Suferinței și a Rănii Transfigurate ...	15
III. Estetica Logosului și Soteriologia prin Poezie	26
IV. Dialectica Timpului și a Veșniciei	37
V. Teologia Tăcerii și a Absenței Divine	47
VI. Gnoseologia Oglinzii și a Dualității	58
VII. Fenomenologia Digitală și Alienarea Tehnologică	72
Activitatea aforistică	79

Editura FIDES

FONDATĂ ÎN 1996

IAȘI, RO, UE

tel. : +40 232 22 53 87; +40 740 04 99 91

editura_fides@yahoo.fr

PRINTED IN EU